

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

1. Ecclesiæ Gallicanæ autoritas Parisiensibus propositionibus prætexta exemplo omnium ferè Hæreticorum, & quam ob causam?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

I.

Ropositiones nuper Parisijs editæ, ut tantò pluribus probarentur, auctoritate ac nomine Ecclesiæ Gallicanæ adornatæ sunt, cum enim nec ratione, nec usu, nec antiquitate fulcirentur, quin potùs hæc omnia obfisterent, auctoritas quæsitæ est, & quod rei deerat, titulo compensatum. Sic falsis corruptisque nummis effigies & elogia Principum imponi videmus, ut fallant incautos, tegatque metalli vitium imaginis reverentia. Quem verò non caperet auctoritas Ecclesiæ Gallicanæ? & istam omnibus ferè paginis Maimburgus inculcat; nemo enim, qui illam Magistram habet, errare se credat, aut, si erret, excusari errorem posse, imò laudari tam grandi exemplo. Et hæc causa fuit, ut nemo hæreticorum Spiritui S. aliisque sanctis Doctoribus sua dogmata non imponeret, ut tantò dulciora essent eorum auctoritate ac exemplis condita. Ebion sanctum Petrum, Arriani Lucianum Martyrem, Origenem, ipsùmque Antonium Magnum, Pelagiani Augustinum, Zosimum, Clerumque Romanum jaçtabant, alij alios. Et ultimis hisce temporibus quid non Lutherus & Calvinus egere, ut suis opinionibus primitivam Ecclesiam favere ostenderent? Ergo nihil novi est, magnos Patronos magnis erroribus quæri, imò & præferri, quo populi faltem studia, animique captantur, istis enim nec tempus, nec cura est, ut, quid singuli scripserint, explorent, sicque magno illo strepitu, umbrisque nominum ludi se nesciunt, fallique, & tamen falluntur. Idem Maimburgo consilium fuit, cum toties Propositiones Conventùs Parisiensis pro doctrina Ecclesiæ Gallicanæ jaçtavit, pulcherrimo quidem, sed falsissimo elogio, nihil enim ab Ecclesiæ Gallicanæ sensu, doctrinæque alienum magis dici aut scribi potuit; toties enim Ecclesia Gallicana, & in publicis Conventibus, doctrinà, exemploque contrarium professæ est, ut mirari subeat, quinam sint illi Galli, qui tantum à Gallis absunt, aut quænam sit illa Ecclesia Gallicana, quæ Ecclesiæ Gallicanæ tantopere ac palàm adversatur, quod jamjam longâ inductione, pèrque omnes

omnes Ordines Ecclesiæ Gallicanæ dicere aggredimur, lectoris arbitrio relicturn, utra Ecclesiæ Gallicanæ sententia dici debeat, nostra, quæ tot seculis & ab omnibus Galliæ ordinibus recepta est, & tot publicis actibus expressa, an Maimburgi, quæ nuper, & à paucis, ijsque aut metu, aut spe, aut irâ corruptis, Parisijs prodijt.

II. Anno DCCXXXI. Cùm Leo Isaurus sacras Imagines totâ Græciâ persequeretur, eosque, qui amplecti hæresin nollent, exilijs, proscriptiõibus, tormentis vexaret, ipsius Deiparæ Virginis, omniumque Sanctorum icones in Urbe Regia uno fasce incendisset, ipsamque Italiam invaderet, Sicarijs in Pontificem missis, feralique edicto, quo Imagines tollebantur, Romæ proponi iussu, Gregorius II. Pontifex Maximus, cùm nec à Græcis, nec à Longobardis, Venetisque auxilium speraret afflictæ Religioni, fœderis cum Carolo Martello, Gallisq; adversus Græcorum Imperatorem sancit, Consulatum Carolo Principi offert, eumque missis, acceptisque Legatis, ac juncto fœdere in Italiam vocat, venissetque, nisi mors occupasset. Erat verò Consulatus dignitas supremæ proxima (saltem si Patritiatum excipias) quod Ovidius illis versibus indicat: (a)

*Qui quamquam est ingens, & nullum Martia summo
Altius Imperium Consule Roma videt.*

Solusque Imperator Consulatum designabat, ut disertè notat Flavius Vopiscus in Aureliano. Consulatus jura, lapsâ jam, extinctâque Republicâ hæc erant: Senatam rogare, jus dicere, tutores dare, manumittere, vectigalia locare, Ludos & præsertim Circenses edere, annis nomen dare (quod Justinianus abolitum voluit, (b) & annos ab Imperatoribus dici) togâ pictâ seu palmatâ uti, quæ olim triumphantium propria tantum, purpurâ, aurorque intexta, & quam etiam Trabeam appellabant. Justinianus (c) voluit lege editâ, Imperatores jugi Consulatu fungi. Oblatum ergo à Gregorio Consulatum Romanum Martellus acceptavit, præmisitque Abbatem Corbejensem, qui fœdus cum Romanis iniret, sponderetque auxilium, ipse secuturus, nisi mors obstitisset. Gregorius

T t t 3

nihil

(a) Ovid. de Pont. lib. 4. eleg. 9. (b) Lipsius de Magistr. Pop. Rom. cap. 8.
(c) Justinian. Nov. 105.